

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΜΑΤΑΙΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

(Του Σουλλύ Πρυντόμ)

Σ' έκύτταξα στά ματια, μ' έκύτταξες και σύ... Και αγαπηθήκαμε... Και φιληθήκαμε... Μόνος στον κόσμο εγώ ήμου τότε... Και σύ ήσουν μιά άγνή ψυχή, γεμάτη καλωσύνη, χαρά γεμάτη. Για την αγάπη ήσουν γεννημένη ωραία μου, για την αγάπη ήσουν πλασμένη, έσύ, ω χαρά της ζωής μου...

"Όμως ή μοίρα τάφερε και ή ζωή μās χώρισε...

Και τώρα πλέω μόνος στο αιώσιο χάος της έρημης για μένα γής...

Κι' έσύ μακρυνά άλλους κυττάξεις κόσμους, άλλα ματάκια αγαπημένα συμπονείς...

"Έτσι είνε ωραία μου, έτσι!

Οί μάταιοι έρωτες της γής μιά περιπέτεια είνε, μιά περιπέτεια πού περνά.

Κι' εκείνος πού στο τέλος της αγάπης μοναχός θα μείνη, χωρίς να περιμένη πειά κανένα, θ' αναστενάξη πάντοτε για τó χαμό μιάς ευτυχίας πού πέρασε μαζί με τόν καιρό, εκείνο τόν παληό καλό καιρό.

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

(Του Χάινε)

Στο θράχο εκείνο πώς θα καθήσω; Θα θυμηθώ εκεί πάλι τὰ πρώτα φιλιὰ πού μουδίνες. Πόσος καιρός επέρασε από τότε! Πόσος καιρός!

Γιατί σ' αγάπησα; Τό κύμα θα ρωτήσω...

Γιατί σ' έπίστεψα; Γιατί έχω κλάψει τόσο;

"Έτσι στο θράχο μόνος ως τó θράδυ θέ να μείνω...

Κι' όταν τó φεγγαράκι ύψηλά θα θγή και πάλι, τότε τó κύμα γελαστό θα μ' απαντήσει για κείνα πού τó ρώτησα.

Και τó γιατί εκείνο θα τó μάθω...

Γιατί σ' αγάπησα, γιατί σ' έπίστεψα, γιατί έχω κλάψει, όλα, όλα, γλυκειά μου, απόψε θράδυ στο θράχο εκείνο

δέν μπορώ να τó θρω.

— Καλή κυρά, καλό είνε να ζεσταίνεται κανείς όταν κάνη κρύο, να κοιμάται σε πουπουλένια στρώματα, να τρώγη όσο θέλει όταν πεινά, μ' απ' όλα αυτά είνε κάτι καλύτερο: να φιλιέται κανείς χείλη με χείλη μ' εκείνον πού αγαπά. "Αλλοίμονο! από τόν καιρό πού μās έδωκες πλούτη, αυτή ή χαρά έχασθη για μās. Κάθε φορά πού πάμε να σμιξουμε τὰ στόματά μας, φλουριά θγαίνουν ανάμεσα απ' τὰ χείλη μας και φιλούμε τó κρύο αυτό χρυσάφι.

— "Α, εἶπεν ή Μοίρα, δέν τó είχα συλλογιστή αυτό. Μά τώρα πεις δέν μπορεί να γίνη άλλοιως, πρέπει να τὰ πάρете απόφασι.

— "Όχι, ποτέ! λυπήσου μας, σπλαχνίσου μας. Δέν μπορείς να πάρης πίσω τó χάρισμα αυτό πού μās έδωκες;

— Ναί. Μά θα χάσετε μαζί και όλα τὰ πλούτη, όσα έχετε και θα γίνετε όπως πρώτα φτωχοί, θεόφτωχοι.

— Και τί μās μέλλει για τὰ πλούτη;

— Καλά λοιπόν, ως γίνη κατά τó θέλημά σας.

Και ή Μοίρα απλώσε άπάνω τους τó χρυσό ραβδί της...

Βρέθηκαν τότε πάλι μέσα σ' ένα άχυρωνα όρθάνοιχο κι' ό άέρας μπαινόβγαίνει εκεί κρύος και παγωμένος. "Όπως ήσαν τότε ήσαν και τώρα, νηστικοί, μισόγυμνοι. Τρεμούλιαζαν σαν πουλάκια χωρίς φτερά, χωρίς φωλιά. Μά δέν παραπονιούνταν. "Ήσαν ευτυχισμένοι σμίγοντας τὰ χείλη σ' ένα σφιχτό, γλυκό, άτέλειωτο φιλή... ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

τόν παληό, θα τάχω μάθει...

Μόνο τὰ μάτια σου δέν θάχω κεί...

Νά τὰ κυττάζω και να κλαίω όπως και πριν.

ΟΤΑΝ ΣΕ ΒΛΕΠΩ

(Του Τέννυσσον)

"Όταν σε βλέπω τó πρωί να θγαίνης, όταν περνās από κεντά μου, τόσο υπερήφανη, τόσο στητή, τόσο καμαρωτή...

"Ή χάρη σου ή μαγευτική, κόρη ωραία, τó νού μου παίρνει, μου καίει τὰ σωθηκά μου... Πώς να σε πώ, πώς να σε όνομάσω; "Ερωτα να σε πώ, Φλόγα, Καύμό, Δαιμόνιο; "Ω! λόγια δέν έχω, ούτε φωνή... Παιχνίδι είμαι στά χέρια σου, φτωχό πράμα και πάρε με, πάρε τó νού μου, τή φωνή, τὰ λόγια... Και τήν ψυχή πού σου χαρίζω άπόψε, πάρτην κι' αυτή.

"Άρκει να μ' αγάπησης λίγο, κόρη ωραία, άρκει με τὰ ματάκια σου λίγο να με κυττάξης...

Κι' εγώ σαν άλλος ήρωας τού παληού καιρού, έτοιμος θάμαι πάντα τή ζωή για σένα να τή δώσω.

ΔΥΟ ΣΚΙΕΣ

(Του Βίντερμανν)

Δυό σκιές γλυστρώνε στο σκοτάδι.

Τό δάσος έρημο, κανείς δέν τούς κυττάζει...

Μόσο ή σελήνη από ψηλά τούς βλέπει και γελάει.

* * *

Δυό φαντάσματα, άσπρα φαντάσματα μέσα στα δέντρα χάνονται χάνονται τού δάσους...

"Εκείνη ωραία, ύψηλή, υπερήφανη...

"Εκείνος, ένας ίππότης τολμηρός, ωραίος και νέος...

Τό δάσος είνε έρημο, κανείς δέν τούς κυττάζει... Και ή σκιές περνούν...

Και ή δυό σκιές γλυστρώνε στο σκοτάδι...

"Ένα μικρό σπιτάκι πάρα κάτω περιμένει.

"Ερωτική ζεστή φωλιά στην παγερή τή νύχτα μοιάζει... "Ή δυό σκιές γλυστρώνε προς τὰ εκεί.

Κανείς δέν τούς κυττάζει και οι δυό σφιχτά άγκαλιασμένοι, προχωρούν.

Πολύ γλυκά λογάκια ψιθυρίζει ό ένας στ' αυτό τού άλλου.

"Όνειρα πόσα ό καθένας στην ψυχή του κλείνει!...

Μιά πόρτα άνοίγεται και οι δυό έρωτευμένοι μπαίνουν...

Κανείς δέν τούς κυττάζει... "Ένα φιλή ακόμα και ή πόρτα κλείνει... Πόση ευτυχία μέσα στο σπιτάκι!... Πόση χαρά σ' αυτή τήν έρημη φωλιά!...

ΘΑ ΦΥΓΩ ΑΠΟΨΕ

(Του Ρίχτερ)

Θα φύγω άπόψε, αγάπη μου, θα φύγω...

Για ένα ταξίδι μακρυνό τὰ μάτια μου διψούνε...

"Όπου κι' αν είσαι έλα μαζί, στο νού μου μέσα κλείνω, για σένα τόσα όνειρα, και τόσα μυστικά...

"Εκεί σε μιά καινούργια πολιτεία, σε μιά άλλη χώρα μακρυνή τó κλάμα μου θα φέρω...

Σε άλλους τόπους πού ό έρωτας άνοίγει κάθε αύγή...

"Έλα! Νά φύγουμε μαζί... "Έλα, γλυκειά μου αγάπη...

Θα φύγω άπόψε, αγάπη μου, θα φύγω μόνος... Κι' εκεί μακρυνά σου, κόρη άγνή, έσένα θέ να σκέφτωμαι όσο να ξεψυχήσω.

Γιατί στο λέω, αγάπη μου, — στο λέω έμπιστευτικά — για σένα κάθε πόθος μου, κάθε χαρά, κάθε καύμός και λύπη, για σένα άπόψε απ' έδω φεύγω και ξενητεύομαι...

